

Fără sfințenie, nimeni nu va vedea pe Domnul

American Tract Society

Predici și eseuri

FĂRĂ SFINȚENIE, NIMENI NU VA VEDEA PE DOMNUL

American Tract Society

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original în volumul *Tracts of the American Tracts Society*, 1825.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„URMĂRIȚI ... SFINȚIREA, FĂRĂ DE CARE NIMENI NU VA
VEDEA PE DOMNUL” - Evrei 12:14

Ce declarație solemnă, făcută de Dumnezeu care nu se schimbă! Atunci cum va putea vedea păcătosul murdar pe Domnul? Dar cu adevărat păcătosul va trebui să Îl vadă, atunci când El va veni pe nori. Atunci orice ochi Îl va vedea și toate inimile murdare vor tremura și vor fi îngrozite. Dar nu va fi niciodată posibil ca un păcătos să întâlnească pe Domnul în pace, să vadă fața Lui și să trăiască. Nepocăit și păcătos, el se află sub condamnare, ca un prizonier al dreptății încălcate. Mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui. Cel care nu crede, a fost deja judecat. Plata păcatului este moartea.

În mod natural, este imposibil ca un păcătos să vadă pe Dumnezeu în pace, în vreme ce pornirile și natura lui păcătoasă domnesc în el. Nu poate exista vreo potrivire între păcat și sfințenie. Inimii trebuie să îi fie plăcute caracterul, stăpânirea și slujba lui Dumnezeu

înainte ca ea să fie fericită în Dumnezeu. Păcătosului îi displace Dumnezeu și poruncile Lui sfinte. El caută acele interese și plăceri pe care Dumnezeu le-a interzis. Nu Îl va lăsa pe Dumnezeu să domnească peste el. O astfel de opoziție în caracter și gândire îi va ține sufletul la o distanță infinită de la prezența lui Dumnezeu și de la a se bucura de El.

Păcatul îndrăgit în suflet îl va umple pe om de întuneric și va exclude de la el lumina feței lui Dumnezeu și faptele bunăvoinței Lui. Păcătosul, cu inima sa stricată și înclinațiile firești, nu se poate apropia de tronul de har. El nu are nici o dorință pentru așa ceva. Prin faptele lui stricate, este un străin, un păgân, un vrăjmaș. De altfel, el nu are nici un fel de acces la Dumnezeu, nu are vreo părtășie cu El, nu poate să își împace conștiința și nici nu se poate pregăti pentru un Rai al sfințeniei. Când trupul și inima încep să cedeze și păcătosul simte el însuși că este atras în mod irezistibil către moarte și judecată, la cine se va uita el? Își va ridica el ochii către cer? Vai! Dar el n-a căutat niciodată prietenia cu Dumnezeu, iar acum Dumnezeu nu este prietenul lui. După cum el a stat departe de Dumnezeu în viața lui pământească, acum Dumnezeu stă departe de el. Întunericul și tristețea se năpustesc peste mintea lui

și astupă astfel lumina raiului. Vina conștientă și pre-simțirile groaznice anticipează mânia lui Dumnezeu.

De altfel, lumea cerească, cu toată gloria și fericirea ei, ar fi un loc al chinului pentru o minte păcătoasă. Ce ar putea găsi păcătosul, cu inima și natura lui stricate, dacă ar fi admis printre mulțimile de binecuvântați, ca fiind potrivit cu dorințele și natura care domnește în inima lui? Ar descoperi acolo caracterul și gustul a ceea ce este total opus celor pe care le are el. Ar descoperi orice preocupare sfântă și spirituală din Rai ca fiind opuse înclinațiilor sale. S-ar descoperi pe sine într-o singură totală, căci nici unul din toate milioanele de cetățeni ai lumii cerești nu ar fi potrivit să se asocieze cu el. S-ar simți nepotrivit cu acea societate a celor binecuvântați. O singură priveliște a slavei lui Iehova i-ar umple sufletul de o durere de nedescris și ar trezi în el viermele care niciodată nu moare. Acoperit de corupție și umplut cu o conștiință vinovată, el ar fugi mai degrabă din acel loc și s-ar ascunde în întunericul care domină iadul, decât să suporte lumina, puritatea și bucuriile Raiului.

Cititorule, dă-mi voie să te implor să examinezi adevărul imens care îți stă înaintea, fă aceasta ca o ființă trecătoare și conștientă că are să dea socoteală. Nu vrei

să știi de ce anume e nevoie ca să poți vedea pe Dumnezeu în pace? Și cum trebuie să fii pentru a te bucura de harul Lui și să fii fericit pentru totdeauna? Acesta este primul și cel mai important lucru de care trebuie să te preocupi. Orice planuri ai avea în această lume, oricare ar fi ele, sunt de departe mai puțin importante decât ca tu să ai caracterul și natura necesare pentru a avea parte de harul și prietenia Creatorului tău. Dumnezeu ne-a asigurat în mod expres de faptul că fără sfințenie, nu putem vedea fața Lui și să trăim. Acesta este un lucru clar stabilit și ireversibil. Nu te înșela singur, deci, cu speranța deșartă că ai putea fi binecuvântat cu harul Lui fără să ai sfințenie în inimă și în viață. Nu a declarat Dumnezeu că sfințenia este indispensabilă pentru ca tu să te bucuri de El, aici pe pământ și acolo în cer? Poate să îți fie indiferent deci dacă ai sau nu această calificare atât de importantă pentru a fi primit în rai, ori dacă ești sau nu încă în păcatele tale? Dacă mergi pe calea îngustă care duce la viață sau pe calea largă care duce la moarte? Poți să consideri Raiul și iadul ca pe niște fleacuri? Este un lucru mărunț dacă vei fi condamnat în iazul de foc sau dacă vei locui pentru totdeauna în Paradisul lui Dumnezeu? Când aceste ceruri vor fi în flăcări și elementele pământului se vor topi sub căldura toropitoare, când vocea arhanghelului și

trâmbița lui Dumnezeu vor suna alarma generală și vor chema lumea la judecată – o, cât de îngrozitor va fi când păcătoșii tremurând vor striga la munți și la stânci să cadă asupra lor și să îi ascundă de vederea Judecătorului pe care L-au insultat... Nimeni nu mai poate fi atunci indiferent. Toate inimile care nu sunt sfinte și care nu sunt alipite de Dumnezeu, vor fi atunci umplute de groază și disperare.

Această zi groaznică va veni cu siguranță: dar ești tu pregătit pentru aceste lucruri atât de serioase din acea zi? Fii sincer cu tine însuși. Acum este un moment binecuvântat al harului; ziua de mâine poate face deja parte din veșnicie. Puneți, așadar, fără întârziere, această întrebare importantă: Am eu acea sfințenie fără de care nu Îl pot vedea pe Domnul? Locuiește dragostea lui Dumnezeu în inima mea? Sunt sentimentele mele orientate către lucrurile de sus? Sunt eu asemănător chipului lui Dumnezeu? Îmi găsesc eu plăcerea slujindu-I cu sfințenie? Mă pocăiesc eu din inimă de păcat? Am eu Duhul lui Hristos și sunt împăcat cu Dumnezeu prin sângele răscumpărător al Fiului? Cititorule, ți-au fost puse iată aceste întrebări de cercetare personală. Lasă-ți acum conștiința să răspundă la ele în prezența lui Dumnezeu. Ești tu cu adevărat pocăit și ai o gândire cerească, iertat de sângele Mielului și înnoit

prin Duhul Sfânt? Sau dimpotrivă, îți mărturisește cumva conștiința cu tristețe că ești încă în păcatele tale, fără Dumnezeu și fără speranță în această lume? Atunci aceasta este concluzia ta. Mărturia conștiinței tale este aceea că ești departe de dragostea sfântă față de Dumnezeu și departe de credința mântuitoare în Iisus; și de aceea, ești deja condamnat. Ce situație groaznică! Trezește-te, o, păcătosule, din siguranța pe care o găsești în păcat, și ia aminte la pericolul care te amenință! Nu te-ai pregătit în nici un fel pentru ceasul morții și cu atât mai puțin pentru clipa când vei sta înaintea Judecătorului tău veșnic. Nu ai nici o calificare pentru a căpăta binecuvântările cerești, nici o trăsătură de caracter necesară pentru laudele sfinte ale veșniciei, cu atât mai puțin pentru a locui în prezența unui Dumnezeu și Mântuitor sfânt.

Cu această natură, tu va trebui să fii respins în cer, căci nici o inimă necurată, lipsită de pocăință și de sfințenie nu poate fi admisă acolo; și fără dragoste supremă față de Dumnezeu și fără să găsești încântare în laudele Lui, lumea cerească ar fi un loc al suferinței și torturii pentru sufletul tău.

Oriunde se va afla păcătosul în lumea de dincolo, starea lui va fi mizerabilă. Opoziția inimii lui față de Dumnezeu, natura lui murdară și dragostea lui față de

plăcerile păcatului vor constitui ingredientele principale ale iadului. Te implor să vezi cât de ucigaș ești în ochii Creatorului tău, văzând că inima îți este în vrăjmășie față de El și că ea refuză să Îl iubească și să Îl slujească. El îți cere să Îl iubești. Dar tu nu dorești ca El să domnească peste tine. Cine este acela care și-a împietrit inima împotriva lui Dumnezeu și a sfârșit bine? Tu ești gata să pieri în păcatul tău și totuși refuzi mâna Celui Preaînalt care este întinsă ca să te vindece. Ia în considerare vina grozavă de a respinge pe Fiul veșnic al lui Dumnezeu și de a respinge chemările harului Lui. Cum vei putea scăpa, dacă vei sta nepăsător la o mântuire atât de mare? Te rog, nu lăsa ca plăcerile tale, câștigurile și atracțiile acestei lumi să îți distragă atenția de la pericolul care te amenință, iar tu să rămâi nepocăit și păcătos. Sfârșitul tău este moartea a doua, adică pedeapsa iadului. Dacă, după această avertizare severă, rămâi în nepocăință și în neglijență față de Dumnezeu, nu doar că te joci cu riscul de a-ți pierde sufletul, dar, mai mult, îți vei agrava condamnarea finală. Dacă am privi înainte în timp, ne vom imagina cu groază cum vom vedea patul morții tale ca un loc al groazei și re-mușcărilor, și cum îți vom auzi glasul în plângere amară spunând: „*secerișul a trecut, vara s-a sfârșit, și eu tot nu sunt mântuit*”. Dacă am privi înainte în timp la

acea zi mare și grozavă, te vedem ca pe un criminal tremurând, stând la stânga Judecătorului pe care l-ai jig-nit, gata să auzi sentința ireversibilă: „*Pleacă de la mine, blestematule, în focul cel veșnic!*” O, ferește-te de o con-damnare atât de înfricoșată, câtă vreme Dumnezeu se află pe tronul milei și te încurajează să vii la El și să tră-iești. O, vino și închină-te înaintea unui Dumnezeu plin de har, și, cu pocăință adâncă, cere stăruitor ier-tare prin sângele lui Iisus! Aleargă la Mântuitorul! Îm-prietenește-te cu Judecătorul! Iată, El vine! Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău! Fără sfințenie, nu poți vedea pe Domnul!